

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, In Dominicas Anni Totius
Meditationes

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 9006643X

Dominica III. post Epiphaniam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45459

est methodus, lugere, dolere, pati, laborare, crescere, proficere, augeri semper, juxta illud: Qui justus est justificetur adhuc, qui Sanctus est sanctificetur adhuc.

DOMINICA III.

Post Epiphaniam.

1. *Ego veniam & curabo eum.* Matth. 8.

OVoces plenas magnificentiæ & munificentiæ! In propria persona Deus & Dominus JESUS promittit se ad me venturum. Ego, ait, veniam, non Angelum mittam, non per aliquem Sanctorum rem expediam, sed, Ego veniam. O Domine nonne millia millium assistunt tibi, & decies centena millia ministrant tibi! mitte horum aliquem & satis erit. Sed neque horum aliquo opus; dic verbo, mitte Verbum tuum; Non ita, inquit, fiet, Ego veniam. Sed quis sum ego Domine ut venias ad me? Ecce homo peccator sum veniam & curabo te. Facessite itaque ego Curatores & curationes aliæ, Dominus sollicitus est mei, & quid deerit mihi? Obstupesce anima mea ad verba ista, Ego veniam & curabo te. Quis loquitur, aut quid loquitur, aut quem curare, aut cujus habere vult curam, Deus est. JESUS te curare vult. Morbida es? curabit; confracta? curabit; jaces? faciet ut stes; polluta? curabit ut munderis, paupercula? curabit ut diteris: omnia quibus egres, tibi curabit, dicit enim: Ego veniam & curabo. Quid retribuies ei? non est aliud, quam illud, Domine non sum dignus. Indue affectum Centurionis, & Christo

g. Dr. L. L. R.
Bicki
Operi: ab ee.
Tomus II.
N: V
58

Christo
donum
fac An
fum dig
ctu tuo

D ife
o
petit le
Soli CH
di, hic
luntate
te, ac p
virtute
cas pre
nifica e
Gaude
gari:
gnante
tur.

3. D
E Co
n
tium e
vult ob
deside
bo. C
que p
bida i
Respo
eam.
stulat:
cabat,
multo

Christo illum da. Sat ei erit, mirabitur in super
donum, & dicet; Non inveni tantam fidem. Sic
fac Anima, Sic age; dic, Domine, Domine non
sum digna; Hem quo sim digna quæ in conspe-
ctu tuo sum nihil?

2. *Domine si vis potes me mundare.*

Disce ab hoc leproso orandi modum, si vis
orationis consequi effectum; magnificè
petit leprosus, magnificè mundat Christus. Ille
Soli Christi voluntati potentiam tribuit mundan-
di, hic sola quodcumque vult potest & facit vo-
luntate, Ille magnificè sentit de Christi volunta-
te, ac proinde mox magnificè à Christo sanatur
virtute. O si sciremus aut vellemus tam magnifi-
cas preces fundere ad Deum! quid non à mag-
nifica ejus bonitate & voluntate obtineremus?
Gaudet enim magnificus Deus, magnificè ro-
gari: magnificè verò rogatur, quando resi-
gnanter in ejus Sanctissimam voluntatem ora-
tur.

3. *Domine puer meus jacet paralyticus in domo.*

Ecce aliud orationis fideique exemplum,
nescio an non priore magnificentius. Tan-
tum exponit, nec amplius addit, tamen quod
vult obtinet. Deus enim qui cor videt, & radices
desideriorum exaudit, ait; Ego veniam & sana-
bo. O mi Jesu, Ecce puer meus unicus, mihi-
que pretiosus, Anima videlicet mea jacet mor-
bida in hac corporis domo, & male torquetur,
Responde etiam mihi. Ego veniam & sanabo
eam. Plus equidem centurio impetrat quàm po-
stulat; indignum se Christi ingressu ad se judi-
cabat, nec tantam Christi dignationem sperabat
multò minus petebat; sanitatem quoque servo
suo

suq non poscebat, sed re tantum exposita, totum voluntati ejus relinquebat, & tamen omnia ad amissim impetrabat. O verè mirus, verè magnus, verè rarus, vereque efficax orandi modus! penetra illum cor, & medullitus edisce. Hoc enim verè est jactare cogitatum suum in Dominum, & ipse faciet. Quid faciet, imò quid non faciet?

4. *Ego veniam & sanabo.*

O Pietas, ô mansuetudo! audit infirmitatem, promittit sanitatem. Utinam gustare possimus ô JESU suavitatem mansuetudinis tuæ! Verè mirabilis es Domine & facies tua plena est gratiarum. Applica aures anima mea ad audiendas has voces Christi, Ego veniam &c. Applica oculos ad videndam suavitatem hilaritatemque dicentis; Applica gustum ad istorum verborum mel degustandum; Applica mentem ad interiores affectus Christi dicentis penetrandos, edisceque modum cum proximis tuis suaviter procedendi.

5. *Ego veniam & sanabo.*

E Rubescat Operariorum, & omnium eorum, quibus ex instituto aliorum curare salutem incumbit pigritia. Vocaris ad consolandum mæstum, nunquid dicis Ego veniam? Vocaris ad faciendam concionem, nunquid dicis Ego veniam? Nonne potius difficultates præendis, morosum te geris, adfers excusationes, prætexis fatigationes, ad alios remittis, & similia? Hoc videlicet est cum Christo dicere, Ego veniam, hoc Christum est imitari, ejusque zelum & suavissimos mores exprimere! At verò si ad convivia, tractationes munera, vel recreationes in-

vita-

g. Dr. C. C.
Bicki
oper. abce.
TOMUS II.
N. V.
58

vitamur, sanè tum zelus, tum facilitas prompta est, primi tum ire contendimus, aliisvè invidemus. O cæcitas, ô caro, ô sensualitas, quæ non sapis ea quæ Dei sunt, sed quæris quæ tua sunt, non ea quæ Christi: Utinam vel unico hoc Christi exemplo, veram discamus ad alios juvandos accurrendi promptitudinem. Ne fortè nomine quidem & instituto Christum jactemus, re autem & facto longè ab eo absumus.

6. *Domine non sum dignus.*

O Mira humilitas! ô solidæ exemplum virtutis, promittit se Jesus venturum, ille verò judicat se indignum. At nos si quæ fortè nobis gutta Solatii venit de cœlo, continuò ad cor altum ascendimus, de Sanctitate nobis blandientes, gratiaque ipsa extollimur; quasi præmium illa esset aut debitum, & non gratis data. Hinc etiam fit, ut sæpè fervor ille divinus recedat à nobis, quem indignè tractavimus, indignèque ad eum accessimus: inò, peccatum, ut appareat magis peccatum, per bonum operatur nobis mortem, ut fiat, supra modum peccans peccatum. At in hoc Centurione vide certamen pulchrum, & discè implere illud Sapientis. Quanto major es, humilia te in omnibus; rara enim sed solida est virtus, Humilitas honorata, maxime, si à Deo honoretur.

7. *Nam & ego homo sum.*

Agnosce unde tanta in Centurione, sui humiliatio? Nam & ego, inquit, homo sum. O! si scirent gentes, quia homines sunt, utique se magis sub potentis Dei manu humiliarent. Nunc autem dicitur illis, Si ignoras te, egredere & abi post tabernacula pastorum; pasce hædos

hædos tuos, vis humilis esse? vis hoc maledictum effugere? dic tibi metipsum, Ecquid fecisti homo quod non possit facere alter homo? Nosce te ipsum.

8. *Habens sub me milites.*

COgita, utrum & tu dicere possis, Habeo sub me milites, vel potius dicere debeas, Habeo contra me milites. Exemplo illius qui dixit; Oculus meus deprædatus est animam meam? Etenim, quid sunt aliud immortificatæ passionis tuæ sensusque externi, nisi quædam militum cohortes, quæ militant adversus animam? Si itaque sub te est appetitus tuus, & tu dominaris illi, habes sub te milites; sin verò ratio servit concupiscentiæ, contra te est miles tuus, inque ipsis castris furit, seditio, quâ nisi sedatâ, victoriam nullam spectare potes. Mortificatio passionum.

9. *Non inveni tantam fidem in Israel.*

AN hoc novum est bone JESU, ut Sæculares ferventius tibi serviant, quam plerique nostrum qui veste tenus Religiosam profiterunt vitam? Heu mihi! quotiès ego abundans & affluens bonis Spiritualibus fame pereò! cum interea mercenarii in domo Patris mei satientur panibus, & Publicani ac meretrices, accumulabant in regno cælorum, filii autem regni ejciantur foras!

10. *Dico autem vobis quod multi.*

Quam multi me posteriores, tempore, aetate, scientiâ rerumque experienciâ, priores tamen fervore, recumbunt jam in pace animæ, in cordis puritate, in perfectione charitatis, in Sponsi amplexu, in Dei unione! Ego autem in tenebris

g. Dr. C. C. Z.
Bicki
operi asce.
Tomus II.
N. V.
58

tenebris erro, impingo, palpo, passionibus agitator, & tamen in luce me esse glorior, Sanctitatem simulo, solâ annorum pluralitate & pigritiâ superbiens; nec adverto, eos qui novissimâ horâ venerunt, pares mihi jam factos esse virtute, mercede: quia me fervore sui abnegandi, excefferunt. O quanta mihi nunc confusio, & quanta in iudicio erit, quando novissimi fient primi; & Primi, incipient cum rubore tenere novissimum locum.

DOMINICA IV.

Post Epiphaniam.

I. *Quid timidi estis modicæ fidei.* Matth. 8.

Si nulla natio tam grandis est, quæ Deos habeat sibi tam propitios tamque propinquos, sicuti Dominus Deus tuus tibi Anima mea, quid itaque timida es? Nonne timor iste modicam arguit fidem? At, inquit, insurgunt tentationes, crebri lapsus, etiamnum novam minantur ruinam, resurgendique faciunt difficultatem, terrent vestigia aliorum, qui è Sanctiori prolapsi sunt gradu; Audi dicentem; Quid timidi estis modicæ fidei? Habe itaque fidem cor meum. Ecce enim in navicula tua Jesus; spera in eo, & ipse faciet. Quamvis quidem dormire videtur, tamen ipsi est cura de te. Nam ad quid aliud venit, inque tuam naviculam ascendit? Verum, inquires, venit non ut me curet, sed ut quiescat. At stulte, quomodo quiescet ipse si non curabit te? putas te naufragante, & ipsi surgendum non esse? Si apud te vult quiescere & dormire utique & te debet salvare. Molestum itaque esse Christo,

sto,